

# РЕШЕНИЕ

№ 28277

гр. София, 27.12.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав**, в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Петър Савчев**

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9375** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 46, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на М. Г., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Г., [дата на раждане], съд. адр. [населено място], [улица] срещу Заповед рег. № 5364з-2772/19.07.2024 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на териториите на държавите членки на Европейския съюз“ за срок от 3 години, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт във връзка с разпоредбите на Закон за убежището и бежанците, като твърди, че е съпруг на украинска гражданка с предоставена временна закрила по ЗУБ, от която има дете, каквато закрила имал и той. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разnosки.

Ответникът Директора на Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Моли присъждане на деловодни разnosки.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при

цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

От фактическа страна е безспорно, че със Заповед рег. № 5364з-2772/19.07.2024 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на териториите на държавите членки на Европейския съюз“ за срок от 3 години, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 във вр. чл. 10, ал. 1, т 6 от ЗЧРБ. Заповедта е издадена във формата и с съдържанието по чл. 59 от АПК, както и от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, поради което е валиден административен акт. В заповедта, като мотиви за издаването ѝ, е посочено предложение рег. № 5364р-17928/19.07.2024 г. на началник отдел ПНМ при Дирекция „Миграция“. В предложението единствено е посочено безспорното, че жалбоподателят е изтърпял в България наказание лишаване от свобода 8 месеца, наложено с присъда по нохд № 4237/2024 г. на СРС за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 1, и пр. т. 2, във вр. с чл. 194, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 20, вр. ал. 1 от НК. Следователно, посоченото в предложението са единствените мотиви на заповедта за налагане на ПАМ. Това осъждане е основание по чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 във вр. чл. 10, ал. 1, т 6 от ЗЧРБ да се наложи процесната принудителна мярка. По делото, обаче, е приложена докладна записка рег. № 5364р-19102/05.08.2024 г. на полицейски инспектор Сектор ИПАМТ при отдел ПНМ при Дирекция „Миграция“, както и докладна записка рег. № 5364р-19490/09.08.2024 г. на полицейски инспектор Сектор ИПАМТ при отдел ПНМ при Дирекция „Миграция“ /л.л. №№ 21-23 и 18-20/, от които е видно, че на ответния орган са били известни безспорните по делото факти, че жалбоподателят е чужденец с неподновена карта за временна закрила по чл. 1а от ЗУБ. Видно е също така, че жалбоподателят е съпруг на украинската гражданка Д. С., на която е предоставена временна закрила по чл. 1а от ЗУБ №[ЕИК], издадена от ДАБ-МС на 22.07.2024 г. със срок на валидност до 04.03.2025 г. във връзка с Решение № 54/25.01.2024 г. на МС. Тези факти са предмет на горесцитираните две докладни записки от 05.08.2024 г. и от 09.08.2024 г. , които отразяват и кореспонденция между ответната администрация и ДАБ-МС за изясняване на въпроса дали с оглед осъждането на жалбоподателя има пречки за подновяване на предоставената му временна закрила по чл. 1а от ЗУБ. Интересното е, че двете докладни записки дават диаметрално различни становища до ответния административен орган. Докладната записка от 05.08.2024 г. предлага да се предприемат действия по подновяване на временната закрила спрямо жалбоподателя и неговото освобождаване от СНОЧД при СДВНЧ - С., тъй като това позволявали чл. 17 във вр. чл. 12 от ЗУБ. Докладната записка от 09.08.2024 г. посочва друго - че спрямо жалбоподателя няма основание за отмяна на процесната ПАМ, „поради факта, че за разлика от международната закрила, временната закрила не е основание за отмяна на ПАМ“. Това противоречиво тълкуване на закона не е обсъдено в процесната заповед, която се мотивира само с осъждането на жалбоподателя, като основание за налагане на ПАМ на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 във вр. чл. 10, ал. 1, т 6 от ЗЧРБ. Следователно, при издаването на административния акт ответният орган не е съобразил чл. 35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. В конкретния случай ответният административен орган е следвало да обсъди фактите, които дават право на жалбоподателя на временна защита по чл. 1а от ЗУБ. Следвало е да се съобрази

разпоредбата на чл. 17, ал. 5 от ЗУБ и едва тогава да прецени дали да се издаде заповед за ПАМ на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Посоченият алгоритъм на процедиране е задължителен за ответния административен орган на основание чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и процесната заповед за ПАМ следва да се отмени, като незаконосъобразна.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 10 лв.

Уважаването на жалба обуславя основателност на искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на деловодни разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38 от Задв. Минимумът по чл. 8, ал. 3 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 1 000 лв. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание. Следователно, на адвоката на жалбоподателя не следва да се присъди минимумът по Наредбата, а следва да се присъдят 600 лв. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по изпълнителна сделка във връзка с осъщественото процесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по 600 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

**Р Е Ш И :**

**ОТМЕНЯ** , по жалба на М. Г., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Г., [дата на раждане] ,

съд. адр. [населено място], [улица], Заповед рег. № 5364з-2772/19.07.2024 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи да заплати на жалбоподателя М. Г., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Г., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 10 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. Р. Е. С., адр. [населено място], [улица], на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38 от ЗАдв, сумата от 600 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.